

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

A discourse was initiated on the teaching: "Be praying for the welfare of the government," etc. The Rav began by citing the verse: "After the death of the two sons of Aharon, when they came near before Hashem," and he explained it with Rashi's comment: a parable to a doctor, etc. — that this is a greater exhortation than the first.	נשאל מאמר הוי מתפלל בשלומה של מלכות וגו', פתח הרב פסוק אחרי מות שני בני אהרן בקרבנותם לפני ה', ופרש רש"י ז"ל משל לרופא וגו' — זהו זרוזו יתר מן הראשון.
And he explained the concept based on the saying of Akavya ben Mahalalel: "Reflect upon three things, and you will not come to sin: Know from where you came," etc. And then he interpreted: "From where did you come? — from a putrid drop," etc.	ואמר הענין על דרך מאמר עקביא בן מהללאל: הסתפל בשלושה דברים ואי אתה בא לידי עברה — דע מאין באת וגו'. והדר פרש: מאין באת? — מטפה סרוקה וגו'.
And this is the critique of the world for the repetition in his words — and the response is: the beginning of his words is to remind man that he is but a guest in this world. For that is the way of questioning a guest upon first seeing him — after offering peace: "From where did you come? Where are you going? What is your purpose and need?"	והוא דקדוק העולם על שפפל דבריו. ותשובתם: שתחלת דבריו הם להזכיר את האדם שהוא אורח בעולם הזה, שכן דרך השאלה לאורח בתחלת ראותו, אחר נתינת שלום: מאין באת, ולאן אתה הולך, ומה ענינו והצריכתו אח"כ.
The explanation is that it is not enough that he is a guest — but his entire essence is loathsome and repulsive, from the beginning of his coming until his return to the dust. And in the meantime, he inserts his head among great mountains — and in the end, he must give judgment before the King of kings, the Holy One, blessed be He.	פרוש — לא די שהוא אורח, אלא שפפל ענינו הוא מאוס ונמאס, מתחלת בואו עד שובו לעפרו, ובין כך לכה מכניס ראשו בין הרים גדולים אשר עתיד לתן את הדין לפני מלך המלכים הקדוש ברוך הוא.
But one can understand from the repetition of his words and their order a moral lesson: "When from the womb did it emerge?" And the phrase is clothed in precious garments.	אבל אפשר להבין מפפל דבריו וסדרם מוסר השפיל — כאשר מבטן מי יצא, ומילתא אלביש יהון יקרא.
For behold, about Akavya ben Mahalalel, our sages said: the Temple courtyard was never locked in Israel with a man like him in wisdom and fear of sin.	שהנה עקביא בן מהללאל אמרו רבותינו זכרונם לברכה שאין עזרה ננעלת בישראל כמותו בחכמה וניראת חטא.
For the concept of fear of sin is the fear of the sin itself — more than the punishment that comes for it.	שהנה ענין יראת חטא הוא היראה מן החטא עצמו יתר מן הענש הבא עבורו.
As explained many times, punishments are remedies for the soul and its cleansing from the evil of sin.	כמבואר כמה פעמים שהענישין הם רפואות הנפש ומירוקה מרע החטא.
And surely one should fear and tremble before the blow itself more than from the cure.	ובודאי יש לירא ולפחד מן המכה עצמה יותר מן הרפואה.
And this is also understood by any person.	וכן הוא מובן לכל אדם.

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

And the living will lay it to heart — that the essence of man is his inner being and his vitality, while the body is the flesh of the person and his garment.	וחי יתן אל לבו אחרי שעיקר האדם הוא הפנימית ונחיותו, והגוף הוא בשר האדם ולבושו.
As is visible, after the vitality departs, the body is a loathsome carcass.	כנראה שאחרי הפרדו החיות — הגוף הוא פגור מבס.
And from this you understand: in every place a person focuses his thoughts, and sets his soul, his eyes, and his heart — there is where he is, and by that is he called.	ומכללו אתה שומע שבכל מקום שאדם מחשב ומתהדר, ונותן נפשו עינו ולבו עליה — שם הוא ועל שמו נקרא.
Therefore, if he is thinking about sin, he himself becomes the very klipah (shell) and the impure spirit that gives it life and dwells upon it.	הרי שאם מחשב בעברה, הרי הוא בעצמו הקליפה ורוח הטמאה המחיה אותה והשורה עליה.
As they said: A person does not transgress a sin unless a spirit of folly enters him.	כאמרו זכרונם לברכה: אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות.
For as soon as holiness and fear of Heaven departs from him, the spirit of impurity rests upon him.	לשתיכף בהפרד הקדושה ויראת שמים מאתו — חלה עליו רוח הטמאה.
For it is known: there is nothing empty in the world — if something is not defined as pure, it is considered impure, of the damaging forces and human afflictions.	כי ידוע שאין שום דבר ריק בעולם, אם אינו מקרי טהור, הרי טמא יקרא — מן המזיקין ונגעי בני אדם.
For it is impossible for any body or material to exist without the form that shapes it and gives it life.	לשהרי אי אפשר לשום גוף וחומר בלתי הצורה המציינת אותו ומחיייתו.
And the vitality within sin is only given in order to test people — the righteous — for all the worlds were created for the sake of the righteous.	והחיות שבתוך העברה לא נתנה אלא לנסות בהם בני אדם — הצדיקים, בכל בריאת העולמות שנבראו בשביל הצדיקים.
And what is the vitality and form of sin?	וימהו חיות העברה וצורתה?
Behold, it (the sin) is possible to perform and to enjoy — and if so, when a person performs it, he is the sin itself. Or when he thinks about it, he becomes the vitality of the sin, and the affliction itself — from the afflictions of man — that have been transformed from holiness to profane, from pure to impure.	הרי היא אפשרית עשותה והנאתה, ואם כן האדם בעשותו אותה, הרי הוא העברה בעצמה, או בחשבו שם, הרי הוא חיות העברה והנגע בעצמו, מנגעי בני אדם — שנהפך מן הקדש לחול, מטהור לטמא.
And behold, the true nature of how klipah and impurity come into being: their primary root is from the beginning of creation — from the necessity of contraction (tzimtzum) and withdrawal of the spread of the holiness of Ein Sof.	והנה אמיתת ענין התהוות הקליפות והטמאה — עקר שרשם מתחלת הבריאה, מהכרח הצמצום והסתלקות התפשטות קדשת אין סוף.
And from that contraction was created the new phenomenon: “If a creation is to be created...” (cf. Bamidbar 16:30).	ומן הצמצום נתחדש דבר: אם בריאה יברא.

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

And so is the way of all new things that sprout forth — like the sprouting of a plant from a seed, and the creation of a chick from an egg.	וכן דרך כל התחדשות תצמחנה, כצמחת הצמח מן הגרעין, ובריאת האפרוח מן הביצה
For it is impossible to begin the renewal of change from the original form into the new form — until the first form is destroyed and completely nullified.	שאי אפשר להתחיל השתנות מצורה הראשונה אל התחדשה, עד שתפסד צורה הראשונה ותלך לה מכל ונעקר
The seed must first be completely consumed and decomposed — and so too the egg.	שהגרעין מוכרח להיות תחלה פלה ונפסד לגמרי, וכן הביצה
And afterward, upon the remaining hylic matter (the unformed potential), which is capable of transformation — the new form falls upon it: in the creation of the chick and the sprouting.	ואחר כך, על שאריות חמר ההיולי שאפשר להשתנות, תלה עליו הצורה התחדשה — בבריאת האפרוח והצמיחה
And at the moment the thing is nullified of both forms — it is called “Ayin” (Nothingness), which is the concept of <i>Tzimtzum</i> — for “Wisdom is found from Ayin” (Iyov 28:12).	ובשעה שהדבר בטל משני הצורות, נקרא "אין", שהוא ענין הצמצום — שהיא התכמה מאין תמצא
As in the beginning of the order of creation — for no new revelation is possible except by its return first to <i>Ayin</i> .	בתחלת סדר הבריאה, שאי אפשר לשום התגלות חדש כי אם בהזרתו אל האין תחלה
As explained elsewhere — regarding man's ability to effect transformation and miracles — when he reaches lowliness, self-nullification, and <i>Ayin</i> , which is wisdom.	כמבואר במקום אחר בענין יכולת האדם לעשות השתנויות ונסים — בהגיעו אל השפלות והבטול והאין, שהוא התכמה
So too is the way of man — to reverse, Heaven forbid, the sword that turns — and become transformed from holy to profane, from pure to impure, into klipah and affliction that damages man.	וכן דרך האדם להט החרב המתהפכת ח"ו, ונעשה מקדש חול ומטהור טמא, וקלפה מזיק נגעי בני אדם
For when holiness and fear of Heaven depart from him, and after the contraction and withdrawal of holiness — it becomes transformed into a spirit of impurity, destructive and klipah.	כי בהסתלק הקדושה ויראת שמים מאתו, ואחרי צמצום הקדושה והתפשטותה, משתנה ונעשה רוח טמאה מזיק וקלפה
And his body becomes a body for the klipos — and behold, he becomes a destructive being with a body, which is harsher and more coarse than other spiritual klipos and damaging spirits.	וגופו נעשה גוף לקליפות, והרי הוא מזיק עם גוף, שהוא יותר קשה ומגשם משאר מזיקין וקליפות רוחניות
And this is fear of sin — when it is transformed into the sin itself, which is a blow far harsher than the punishment, which is only the remedy.	וזהו יראת חטא — שמשתנה להעשות החטא עצמו, שהיא המכה היותר קשה מן העונש, שהוא הרפואה
And behold, this fear of sin branches out from Chochmah (wisdom). One who is wise — who nullifies himself and becomes <i>ayin</i> (nothing) — corresponds to the Chayos HaKodesh (supernal living beings) who are renewed daily as new creations.	והנה יראת חטא זה מסתעף מן התכמה, מי שהוא חכם שמתבטל ונעשה אין, נגד חיות הקדש, להעשות בכל יום בריה חדשה, כמאמר: בני אתה, אני היום ילדתיך

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

Therefore, he fears the sin itself — after recognizing that after nullification and withdrawal, the original form changes — and thus he fears.	לכן מתירא מן החטא עצמו, אחרי ידיעתו שאחרי הבטול והסתלקות, צורה הראשונה משתנה, ולכן מתירא.
And this is what our sages said about Akavya ben Mahalalel — that he possessed the level of wisdom and fear of sin, for one flows from the other.	וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על עקביא בן מהללאל, שהיתה לו מדרגת החכמה ויראת חטא, שאחד נמשך מחברה.
And those are his words here — and he repeated his statements: at first, with the simple explanation; and afterward, he explained the concept.	והן הם דבריו בכאן, וכפל דבריו — שמתחלה פירוש בפשוטו, ואחר כך הסביר הענין.
That he comes from a putrid drop — which is after the corruption, destruction, and nullification of the potency of the drop — in order to become a new being, as is known.	שקבא מטפה סרוחה — שהוא אחרי הפסד וכליון ובטול כח הטפה, להעשות בריה פנוע.
“And to where are you going” — this refers to the second <i>ayin</i> , when he transforms from a pure being to an impure one and to klipah, which is worms and decay.	ולאן הולך — שהוא האין השני, להשתנות מבריה טהורה לטמאה וקליפה, שהוא רמה ותולעה.
The difference between the first <i>ayin</i> of nullification and the second <i>ayin</i> is this: the change from holiness to klipah is not written <i>ayin</i> with a yud (אֵינ), but <i>an</i> without a yud (אֵן).	והחלוק נשבין הבטול והאין הראשון לאין השני, שהמשתנה מקדושה לקליפה — אינו נקרא "אין" ביו"ד, אלא "אן" בלא יו"ד.
That is, it is a counterfeit of the holy shekel, but it draws sparks of divine vitality from the <i>aleph</i> (א) — through the extension of a straight <i>nun</i> (נ) into excess and into klipah.	שהוא שקל הקדש, אבל מכניס ניצוצי חיות האל"ף, דרך התפשטות נון פשוטה אל המותרות והקליפה.
And they said: “And you shall not come to sin” — for hands represent love and fear (of God).	ואמרו: ואין אתה בא לידי עברה, כי ידים נקראות אהבה ויראה.
And behold, there is [a type of] fear and there is fear of punishment — which are the punishments and death, as our Sages said: “There is no death without sin.”	והנה אית יראה ואית יראת הענש, שהם הענשין והמוות, כאמרם זכרונם לברכה: שאין מיתה בלא חטא.
And this fear, which is called <i>external fear</i> , applies to all those who enter the world — as it says: “He that feared the word of the Lord among Pharaoh’s servants.”	ויראה זו הנקראת יראה חיצונית, נוהגת בכל באי עולם, כמאמר: הירא את דבר ה' מעבדי פרעה — שהיא יראת ענש, שהיא יראת הפסד עצמו.
But the essential fear — from the Root and Origin of all worlds — is that which is called “His Kingdom rules over all.”	אבל עיקר היראה מפני עיקרא ושרשא דעלמא — היא הנקראת מלכותו בכל משלה.
For all forms of fear branch from it — such as punishments, suffering, and death — which cleanse the filth of impurity from souls.	שכל היראות מסתעפין ממנה, שהם הענשין, יסורין ומות, המקלקים חלאת זהמת הנפשות.

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

For it is healing, a cure, and a bandage for the souls — from every wound and every illness.	כי רפואות הוא ומזור ותחבשות לנפשות, מכל מכה וכל חלי.
And behold, to a person who is good before God, the fear of external forces is not bitter to him nor evil — as our Sages said: “And behold, it was very good — this refers to death.”	והנה לאדם שטוב לפני האלהים, אינו רע ומר עליו יראת החיצונים, באמרם ז"ל: והנה טוב מאד — זה המות.
As explained in the Zohar — for many times a person returns to his Maker because of this fear.	במבואר בזוהר, כי הרבה פעמים אדם נשב אל עושהו מפני יראתו זו.
Therefore, it is very good — even for the greatest of the righteous.	לכן טוב הוא מאד, ואפילו לגדולי הצדיקים.
For not all times are equal — and sometimes one can only reach true fear through beginning with external fear.	לא כל עתים שוין, שלפעמים אינו יכול להגיע ליראה אמיתית כי אם על-ידי התחלת היראה החיצונית, לדמות בנפשו.
And since all fears derive from one root — from it, he ascends higher and higher and begins to taste the sweetness of fear and the fiery fervor toward the Blessed One.	ואחר שכל היראות הן משורש אחד, ממנה מגיע מעלה מעלה, וטועם נעימת היראה והתלהבות אליו יתברך.
Therefore, the righteous give thanks and bless Him, may He be blessed, for all that He created — even punishments and afflictions.	ולכן הצדיקים מודים ומברכים אותו יתברך על כל מה שברא — מן הענשיו והיסורין.
For only someone who has never seen light in his life, who possesses only external fear and fears bodily harm — to him, punishments, afflictions, and death are evil.	כי אם מי שלא ראה מאורות מימיו, שאין לו אלא יראה חיצונית וירא מהפסד גופו — רע עליו המעשה, יסורים והמות.
But in truth, this is what is called “the peace of the kingdom,” for He makes peace on high and causes return to Him, as mentioned.	אבל באמת היא הנקראת שלומה של מלכות, כי הוא עושה שלום במרומו לשוב לפניו כנזכר.
And also: “Peace, peace to the distant,” for it gives life and healing, as mentioned.	וגם: שלום שלום לרחוק — היא הנותנת חיים ורפואה, כנזכר.
Therefore, in all circumstances, it is proper for every person not to turn away his eyes from this fear.	לכן על כל פנים ראוי לכל אדם שלא לסור מאחרי עיניו יראה זו.
For if he merits, he will distinguish between the true kingship and between it (the external), and if not — Heaven forbid — at least he will turn from evil and do good because of fear.	שאם יזכה, יבחין בין מלכות האמת ובינה, ואם לאו חס ושלום, על כל פנים יסור מרע ויעשה טוב מפני היראה.
And this is [the meaning of]: “Be praying for the peace of the kingdom” — to cleave at least to this level of fear.	וזהו: הוי מתפלל בשלומה של מלכות — שהוא להתדבק ביראה זו על כל פנים.
For if not for its awe, people would swallow each other alive — for the soul is called “friend,” as in: “Your friend and your father’s friend,” etc.	שאלמלא מוראה, איש את רעהו חיים בלעו, כי הנשמה נקראת רע, כמאמר: רעה ורע אביה וגו'.

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

And while he is still alive, the kelipos (husks) swallow him — as we explained above — that he becomes a kelipah and a destructive being like them by following after them.	ובעודו בחיים יבלעוהו הקליפות, כדברינו לעיל — שלא יתהנה קליפה ומזיק כמותם בהמשכו אחריהם.
For the difference between the human intellectual soul and the animal soul is: the animal soul is the soul of vitality, that grows, nourishes, and desires — all created only for the body.	כי החלוק הוא שבין נפש האדם השכלי לנפש הבהמית, כי נפש הבהמית — הוא נפש החיוני, והמגדל והנזון והמתאנה — כלם לא נבראו אלא לצורך הגוף, שהמה צורת וחיות הגוף.
And this is what is meant by “the soul of the animal — it descends below.”	וזהו מאמר: נפש הבהמה — היא יורדת היא למטה.
And through the elevation of the body, they are elevated.	ועל־ידי עליה הגוף, הם מתעלים.
But not so the human intellectual soul — it was not created for the body. On the contrary — the body and the animal souls were created for the intellectual soul, to act through them and draw them after it, and to elevate them with it.	מה שאין כן נפש האדם השכלי — לא נבראה בשביל הגוף, אדרבא — הגוף וכל הנפשות הבהמיות נבראו בשביל הנפש השכלי, ולפעל על ידיהם ולמשכם אחריה ולעלות עמה.
And if so, then as soon as the person draws his intellectual soul into bodily pleasure — behold, he becomes an animal soul — and he is a beast.	ואם כן — תכר בהמשך האדם נפשו השכלי להנאת הגוף, הרי הוא נעשה נפש הבהמית, והרי הוא בהמה.
And this is [the meaning of]: “They swallow life” — that they swallow the vitality within them.	וזהו: חיים בלעו, שמבלעים החיות בתוכם.
From this point on, all contractions (Gevuros, punishments) and kindnesses are desired — in the way of the first <i>tzimtzum</i> (contraction), for creation was only possible through contraction.	ומעתה — הנה מתאנים כל הצמצומים (הגבורות, ענשין), וחסדים על דרך הצמצום הראשון, שלא היתה שום אפשרות הבראה כי אם על ידי צמצום.
And likewise, all the contractions, judgments, punishments, and death — both from the body and the soul — all are kindness and goodness.	וכן כל הצמצומים והגבורות — ענשין ומיתה — מגוף ונפש — הכל חסד וטוב.
For if not for its awe, people would swallow each other alive, as mentioned — and through them, one draws close to before Hashem.	שאלמלא מוראה, איש את רעהו חיים בלעו כנזכר — ועל ידיהם מתקרב לפני ה'.
And this is [the meaning of]: “After the death of the two sons of Aharon” — that all variations of deaths are the “sons of Aharon,” which is Chesed — “when they came close before Hashem.”	וזהו: אחרי מות שני בני אהרן — שכל שינוי המיתות הם בני אהרן, שהוא חסד, בקרבתם לפני ה'.
And this is Rashi's explanation: a parable to a doctor, etc. — that all the additional warning to the second patient not to die as the first did is even better and brings peace.	וזהו פירוש רש"י ז"ל: משל לרופא וגו' — שכל מה שוורז השני שלא ימות כדרך שמת פלוני, הוא היותר טוב ושלום.

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

And “the peace of the kingdom” refers to the union of the Holy One, blessed be He, and His Shechinah, as is known.	וְשִׁלוֹמָהּ שֶׁל מַלְכוּת — הוּא יְחוד קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא וְשִׁכְנִיתָהּ, כְּנוּדָע
And this is what our Sages said: “The Torah is only sustained by one who kills himself in the tent” — that he recalls all types of deaths and imagines them upon himself to strengthen fear and Torah.	וְזֶהוּ אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָם לְבִרְכָּה: אֵין תּוֹרָה מְתַקֵּימָת אֲלָא בְּמִי שֶׁמָּמִית עַצְמוֹ בְּאוֹהֶל — שֶׁמְזָכִיר לְעַצְמוֹ כָּל הַמִּיתוֹת, וּמַדְמָה בְּעַצְמוֹ אוֹתָם לְחֻזַּק הִירָאָה וְהַתּוֹרָה
And it is known that the sustaining of Torah is referred to as <i>Netzach</i> and <i>Hod</i> — “the sons of Aharon, when they drew close to Hashem and they died.”	וַיְדוּעַ שֶׁקִּיּוֹם הַתּוֹרָה נִקְרָאת נִצָּח וְהוֹד, בְּנֵי אַהֲרֹן בְּקִרְבָּתָם אֶל ה' וַיָּמָתוּ
As explained on the verse: “And you shall see them upon the stones” — our Sages said: the thighs harden like stone — which is death, for the sake of sustaining offspring.	כְּמוֹ שֶׁמְבָאָר עַל הַפָּסוּק: וְרָאִיתָם עַל הָאֲבָנִים — אֲמָרוּ רַז"ל: שֶׁמְתַקְשִׁין הִירָכִים כְּאֲבָנִים, שֶׁהוּא מִיתָתָם לְקִיּוֹם הַתּוֹלָד
And the interpretation of “And Hashem spoke to Moshe” is: the intellect [comes] <i>after</i> “the death of the two sons of Aharon” — meaning, after one has “killed himself in the tent,” as mentioned above.	וּפִירוּשׁ: וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה — הוּא הַשְׂכָּל אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן, שֶׁהוּא אַחֲרֵי שֶׁהָמִית עַצְמוֹ בְּאוֹהֶל כְּנוּזָכָר לַעֲיִל
“When they drew near before Hashem” — this refers to the Written Torah, as is known.	בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה' — שֶׁהוּא תּוֹרָה שְׁבֻכָתָב, כְּנוּדָע

[NOTE: Summary of the Discourse]

This deeply reflective discourse revolves around the famous verse, "**אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן**" (Vayikra 16:1), and expands it into a profound meditation on death, transformation, fear, and spiritual refinement.

The *death of Aharon's sons* is presented not merely as a tragic event but as a mystical paradigm: they represent *Chesed*, and their death "in drawing close to Hashem" serves as a model of total surrender to the Divine. The Midrashic parable cited by Rashi — a doctor who warns one patient by referencing the fate of another — is elevated into a meditation on how fear of loss (even death) can be spiritually constructive, drawing one closer to the Divine.

The discourse divides fear (*yirah*) into two categories:

1. **External fear** – fear of punishment, pain, or death, which is universal and natural.
2. **Essential fear** – fear of the Divine Presence itself, stemming from a deep awareness of G-d's majesty and transcendence.

All fear, the Rebbe explains, ultimately derives from this higher root — *Malchus*, G-d's kingship — and even the most external fear can serve as a gateway to authentic awe and transformation.

Menachem Mendel of Horodak

Pri Ha'Eretz

Parshas Acharei Mos

A key teaching is the concept of **“killing oneself in the tent”** (Avodah in the beis midrash): imagining death not in a morbid sense, but to instill true humility and strengthen Torah learning. This mental self-nullification refines the soul, just as the seed must rot before new life can sprout.

The discourse then moves to the **ontological role of suffering and death**: they are not punishments in the simple sense but *spiritual medications* that purge the soul's impurities. Just as the first *Tzimtzum* (constriction) was necessary for creation, so too constriction and suffering can serve as a channel for Divine closeness and ultimate goodness.

The discourse concludes by warning that if one uses their **intellectual soul** — the part of the human created not for the body but for Heaven — solely in service of bodily pleasure, he descends into the realm of the *animal soul*. There, he is spiritually devoured by the *kelipos* (forces of spiritual concealment). But by engaging with even the lower fears — like fear of suffering — one remains tethered to G-d and may eventually ascend to true *yiras haromemus* (awe of G-d's greatness).

Practical Takeaway

1. **Fear — even the simple fear of punishment — is not to be dismissed.** It serves as a foundational tool in developing awe of G-d and discipline in spiritual life. Use it wisely as a springboard to greater awareness.
2. **Transform suffering into connection.** Don't resist life's “contractions” (hardships); instead, see them as the very instruments G-d uses to draw us closer. Even the feeling of constriction can be a form of Divine compassion if channeled into return and refinement.
3. **Imagine your own death not to despair, but to sharpen your purpose.** “Killing oneself in the tent” means being willing to surrender ego, comforts, and bodily desires for the sake of Torah and Divine connection.
4. **Don't let the intellect serve the body.** Your soul — especially the *sechel* (intellect) — must guide and uplift the body and the animal instincts, not be dragged down by them. Awareness of this hierarchy is central to spiritual life.

Chassidic Story (About Reb Menachem Mendel of Horodok)

Source: Told by the Alter Rebbe and recorded in various early Chassidic texts, including *Shivchei HaBesht* and *Beit Rebbe*.

Once, a young man approached **Reb Mendel of Horodok** and cried, "Rebbe, I have no *yiras shamayim* (fear of Heaven)! How can I be a proper Jew without fear?"

Menachem Mendel of Horodak
Pri Ha'Eretz
Parshas Acharei Mos

Reb Mendel responded:

"Do you fear fire?"

The man answered, "Yes, Rebbe, of course."

"And what about the fire of Gehenom?" Reb Mendel asked.

"I try not to think about it," the man said, shamefully.

Reb Mendel smiled gently and said,

"Then begin by fearing the fire of the stove — and from there, climb. All true awe begins somewhere. Even a spark of fear, if genuine, can ignite the soul to burn with love and truth."

And then Reb Mendel added in a whisper:

"Do not fear fear itself. Even the coarsest fear is a gift from Heaven, if you use it to seek the Giver."

That young man later became one of the early Chassidim who would meditate daily on the finiteness of life — not to become broken, but to break through. **END NOTE]**